

ומכלל לאו אתה שומע הן: מה שאוכל לך, לא יהיה נחשב כחולין המותרים באכילה, אלא הוא יהיה אסור כקרבן, האסור באכילה!

והיינו, כיון שהזכיר חולין, שהם דבר היתר, חייב הוא להוסיף לפני המילה "חולין" את המילה "לא", כדי לשלול את ההיתר [לפי גירסת הב"ח. ולפי הר"ן, יש לו להוסיף את האות למ"ד כשהיא מנוקדת בפת"ח, "לחולין"], שגם הוספה זו שוללת את ההיתר.

ב. לא כשר [לקרבן] יהיה מה שאוכל לך.

מה שאוכל לך — יהא כמו קרבן פסול.

ג. לא דבי [לא יהא טהור לקרבן] מה שאוכל לך.

מה שאוכל לך יהא אסור, כמו קרבן טמא, שאינו ראוי לקרבן כיון שאינו טהור.

ד. לא טהור לקרבן, יהא מה שאוכל לך.

ודוגמה זאת שוה לקודמתה, ורק החילוק הלשוני שבין "דכי" ובין "טהור" יש ביניהם.

ב. החלכה השניה במשנתנו, עוסקת במי שהזכיר בנדרו לשונות של איסורי קרבן. ובלשונות אלו הוא לא מוסיף דברי שלילה לפניהם, ואף לא מוסיף בהם את כ"ף

הדמיון, אלא אומרם כמות שהם.

חלות הנדר נעשית על ידי התפסה בקרבן, שהוא דבר הנדור.

ומביאה המשנה מספר דוגמאות לכך:

האומר לחברו —

א. מה שאוכל לך יהא **טמא**!

שמשמעו, יהא אסור כבשר קרבן טמא.

ב. מה שאוכל לך יהא **נותר**!

שמשמעו, יהא אסור כבשר קרבן שנותר אחר זמן אכילתו.⁽¹⁾

ג. וכן מה שאוכל לך יהא **פיגול**!

שמשמעו, יהא אסור כבשר קרבן שעבד הכהן את עבודות הדם שלו במחשבת פיגול.

בכל אלו חל נדרו, והרי הוא **אסור**.

ג. החלכה השלישית במשנתנו, מבארת אופן שבו מדמה הנדר את איסור נדרו לדבר שיש בו קדושה. ובכל הדוגמאות לכך, להלן, מופיעה כ"ף הדמיון —

הלכה זאת עוסקת במי שמתפיס בדבר הנדר, הקדוש בקדושת פה, בקדושה הקשורה בענין של קרבן.⁽²⁾

האומר: דבר זה [אסור] עלי —

שנותר הבשר אחר זמן הקרבתו - בכל זאת מועילה התפסתו ב"נותר", לפי שגם איסור הנותר נובע מפני קדושת הקרבן. תוס' בדף יב א.

2. לפי הרמב"ם [פרק א מנדירים הלכה יד], כל

1. הגמרא מעמידה שמדובר כאן בנותר של בשר עולה שלא הוקטר.

ואף על פי שבנותר של עולה יש שני איסורים אכילה: האחד, של קרבן עולה, שהוא חל בהקדש פיו והוא דבר הנדר, והשני של נותר, שלכאורה הוא דבר האסור, שאסרתו תורה בגלל